

Mariëtte Middelbeek

006 getuige

jeugdthriller

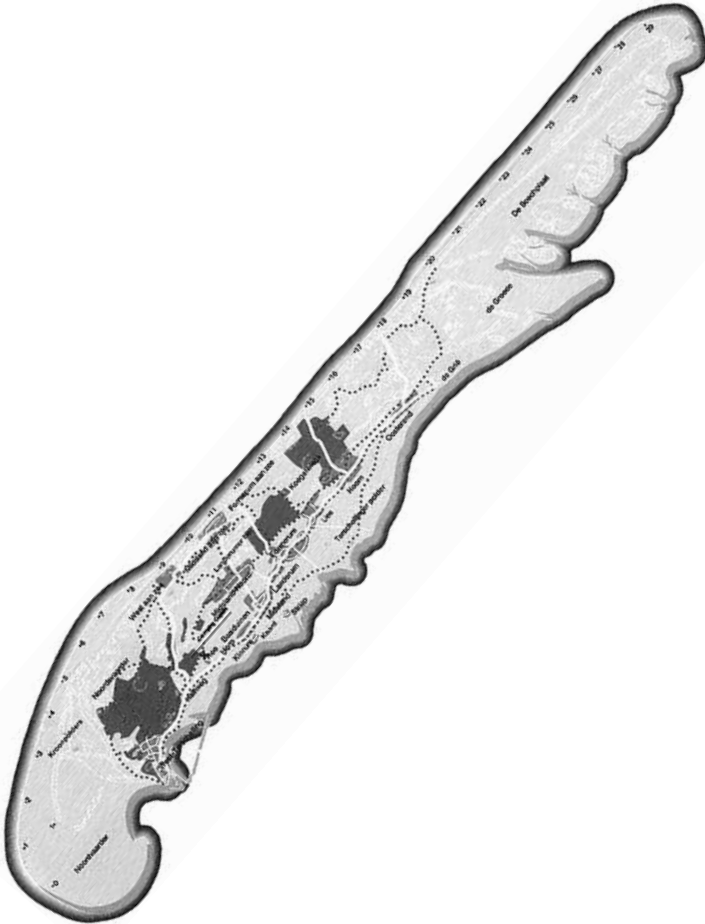
M
marmer

Mariëtte Middelbeek

OOGGETUIGE

TERSCHELLING

HOOFDSTUK 1

‘Hé meisje.’ Iris van Vliet duwde de laatste spijl van de box naar beneden en schoof de roldeur opzij. Ze stapte de stal in. Haar pony reageerde met zacht gehinnik en duwde meteen haar neus tegen Iris’ zakken.

‘Oké, oké’, zei Iris lachend. Ze stak haar hand in de zak van haar waxjas en haalde er een paardensnoepje uit, dat ze op haar vlakke hand legde. Ze voelde de zachte lippen van haar pony toen die het eraf at. Amber kende het ritueel natuurlijk, Iris gaf haar altijd een snoepje als ze de box binnenkwam. Een paard was slim genoeg om na een paar keer te weten dat de komst van haar bazin betekende dat er iets lekkers te halen viel.

Iris streeelde de snuit van haar pony en klopte op haar hals. ‘We gaan carrousel rijden vandaag’, zei ze. ‘Heb je daar zin in?’

Al vanaf het begin had ze de gewoonte om veel tegen Amber te praten. Iris wist dat anderen het onzin vonden, maar zij was ervan overtuigd dat de pony haar begreep. Toen Iris haar kreeg, was Amber behoorlijk schrikachtig geweest. De vorige eigenaar had op zich goed voor het dier

gezorgd – Amber had altijd genoeg eten gehad, een ruime stal en ze had een goede conditie – maar Iris wist dat de vrouw van wie de pony was geweest, haar eigenlijk niet echt had begrepen. Ze had Amber met veel te harde hand aangepakt, terwijl het juist een pony was waarbij je met zachte hulpen meer bereikte. Ze hoefde Amber tijdens het rijden nauwelijks aan te sturen en ze gebruikte haar teugels minimaal. Toch wist de pony precies wat Iris van haar wilde. Op stal was het hetzelfde verhaal. Haar vorige eigenaar had gezegd dat Amber in de box onbetrouwbaar was. Als je niet uitkeek, kreeg je een trap of beet. In het begin was dat ook zo geweest. Als Iris binnenkwam, draaide Amber zich altijd om en legde haar oren in haar nek, klaar om een schop te geven. Anders dan de vorige eigenaar was Iris op zulke momenten niet boos geworden, maar had ze de pony gelokt met iets lekkers. Binnen een paar weken was het agressieve gedrag verdwenen en daar was Iris stiekem best trots op. Anderen zeiden altijd dat zij en Amber een goed team vormden, en dat was ook zo. Ze begrepen elkaar gewoon. Iris zou het niet snel hardop durven zeggen, maar ze was ervan overtuigd dat haar pony haar beter begreep dan wie ook. Als ze verdrietig was, wist Amber het meteen. Dan legde ze vaak haar hoofd op Iris' schouder of duwde met haar neus tegen haar oor.

Iris voelde zich er altijd beter door. Vlak na de grote vakantie, nu bijna twee maanden geleden, had Lorenzo het uitgemaakt. En nog met een stomme reden ook. Hij wilde geen verkering hebben nu hij naar een andere school ging. Ze hadden allebei in een havo/vwo-brugklas gezeten,

maar Lorenzo ging daarna naar het vmbo en dus moest hij naar een school die aan de andere kant van de stad lag. Aangezien ze twee straten bij elkaar vandaan woonden, was het niet zo moeilijk om elkaar toch nog hartstikke vaak te blijven zien. Iris was ervan overtuigd geweest dat hun verkering sterk genoeg was en dat ze allebei moeite zouden doen om elkaar na schooltijd op te zoeken. Sterker nog, dat had Lorenzo zelf gezegd! Dat hij het uitmaakte, was dan ook een complete verrassing geweest. Gelukkig was ze erin geslaagd om alleen maar te knikken en ‘ja’ te zeggen, en niet ter plekke in huilen uit te barsten. Daarna had ze zich omgedraaid en was ze weggelopen. Ze was niet naar huis gegaan en ook niet naar haar vriendinnen, in plaats daarvan was ze meteen naar de manege gefietst. Vervolgens had ze een uur bij Amber in de stal zitten huilen. Haar pony had doodstil gestaan, met haar neus op Iris’ schouder. Als Iris tot dat moment nog niet zeker wist dat Amber precies begreep hoe ze zich voelde, was het toen wel duidelijk geworden.

Nadat ze bij haar pony was geweest, had Iris zich stukken beter gevoeld. Tegen de tijd dat ze haar vriendinnen had verteld wat Lorenzo had gezegd, kon ze er al zonder tranen over praten. Hoewel ze ’s avonds in bed nog wel een tijdje had gehuild. En niet alleen die avond, maar ook de avonden daarna. Want ook al vond ze Lorenzo een eikel om wat hij haar had aangedaan, ze miste hem ook. Ze hadden vier maanden verkering gehad en ze miste zijn lieve, gekke app-berichten en zijn arm om haar heen. Hij was de eerste – en eigenlijk ook de enige – met wie ze had gezoend en andersom was dat net zo. En nu had hij haar

gewoon aan de kant gezet met een slap verhaal over een andere school en een nieuwe start. Alsof hun verkering niks voorstelde!

Iris schudde haar hoofd. Nu stond ze wéér aan Lorenzo te denken, terwijl ze dat dus niet meer zou doen. Ze moest het maar niet tegen haar vriendinnen zeggen. Die waren helemaal klaar met hem. Ze had ook niet verteld dat ze nog steeds elke week wel een keer langs Lorenzo's huis fietste, zogenaamd omdat ze dan toevallig die kant op moest. Dat sloeg nergens op, want Lorenzo woonde in een zijstraat. Alleen als ze echt bij een huis in die straat moest zijn – wat nooit zo was – was het te verklaren dat ze bij het huis van Lorenzo in de buurt kwam. Eén keer kwam hij net naar buiten toen ze voorbij fietste. Met een rood hoofd was ze harder gaan trappen. Straks zag hij haar nog en dacht hij dat ze speciaal voor hem door die straat fietste. Dat was natuurlijk ook zo, maar dat hoefde hij niet te weten.

Iris zuchtte, terwijl ze haar vingers door Ambers manen liet gaan. Soms vond ze zichzelf behoorlijk ingewikkeld.

'Kom, ik ga je poetsen', zei ze tegen haar pony, waarbij ze haar best deed om de gedachten aan Lorenzo nu echt van zich af te zetten. Ze liep de box uit en pakte Ambers halster. Snel deed ze het om en nam de pony mee naar de poetsplaats. Ze maakte het touw vast aan een ring in de muur en liep weg om haar poetsspullen te pakken. Eerst had ze haar spullen altijd voor de box van Amber laten staan, maar de laatste tijd werd er veel gestolen. Nu moest ze alles opbergen in haar kluisje in de zadelkamer. Iris vond het jammer dat de eigenaar van de manege had

besloten een heel stuk bij te bouwen. Van twintig stallen was de manege naar meer dan vijftig boxen gegaan en nu het allemaal veel groter was geworden, was het ook minder gezellig dan eerst. Er kwamen veel mensen die ze niet kende. Het stelen was ook begonnen toen het nieuwe gedeelte openging. Ze wist niet of het de eigenaars van andere paarden waren of de mensen die paardrijles hadden op de manegepaarden, maar in elk geval was ze al drie roskammen, een hoevenkrabber en zelfs een heel halster kwijtgeraakt. Haar vader en moeder hadden dat niet bepaald leuk gevonden en ze had van haar zakgeld nieuwe spullen moeten kopen. Sindsdien borg ze alles op achter slot en grendel.

‘Hé Iris!’

Ze draaide zich om toen ze op het punt stond de zadelkamer binnen te gaan. Iets verderop stond Floortje Huising, een van Iris’ beste vriendinnen. Ze zwaaide. ‘Hé Floor. Ik ga buiten poetsen hoor, het is hartstikke mooi weer.’

‘Goed idee. Wil je mijn poetsspullen ook meenemen?’

Iris knikte. Ze kende de code van Floortjes kluis en maakte eerst haar eigen en daarna die van haar vriendin open. Met twee plastic opbergboxen vol borstels liep ze even later de zadelkamer weer uit.

Floortje kwam net de box uit met Jack, haar prachtige, gitzwarte pony. Eigenlijk heette hij Black Jack, maar niemand noemde hem zo. Floortje vond het een stomme naam, maar omdat het dier een stamboom had, kon ze die niet veranderen. Iris zag niet helemaal in wat je eraan had als je paard een stamboom had, en dat gold net zo goed

voor Floortje, maar Floortjes vader – die Jack voor haar had gekocht – had het nogal belangrijk gevonden. Zodat hij interessant kon doen bij de hoge piefen van de bank, zei Floortje. Ze had niet bepaald een goede band met haar vader. Toen ze twee was had hij haar en haar moeder in de steek gelaten en het enige wat hij deed was elke maand geld overmaken. Om zijn schuldgevoel af te kopen, aldus Floortje. Want leuk met hem op vakantie of eens een dagje weg, dat zat er niet in. Daar had haar vader geen tijd voor, zeker niet nu hij met zijn nieuwe vriendin twee kinderen had gekregen. Iris snapte wel wat Floortje bedoelde, maar een vader die er niet was en die toch geld overmaakte leek haar nog altijd beter dan een vader die er niet was en die ook niet bereid was om maar een euro voor zijn kind te betalen. Zoals de vader van Becky, een van hun andere vriendinnen. Haar ouders waren gescheiden toen Becky zes was en sindsdien had hij geen euro voor haar betaald, wist Iris. Sowieso zag Becky haar vader nauwelijks meer. Dat hij in Amerika woonde, hielp natuurlijk ook niet. Na de scheiding was Becky's moeder, die Nederlandse was, met haar twee dochters naar haar vaderland teruggekeerd. Becky's vader, een Amerikaan, was in de Verenigde Staten blijven wonen. De eerste twee jaar waren Becky en haar zusje Laura in de zomervakantie naar hem toe gegaan, maar inmiddels was dat allang niet meer zo. De laatste keer dat Becky hem had gezien was anderhalf jaar geleden, toen ze de kerstdagen bij hem had doorgebracht. Daarvoor had ze hem twee jaar niet gezien. Iris wist dat Becky het heel erg vond dat ze haar vader zo weinig zag. Onlangs had hij gezegd dat dat ook voor hem gold en dat

hij meer contact met zijn dochters wilde. Daarom zouden Becky en Laura waarschijnlijk in december naar hem toe gaan. Althans, dat was het plan. Maar hij had net vorige week gezegd dat dat misschien toch niet uitkwam, omdat hij een of andere wandeling in het Yellowstone National Park ging maken en dat kon blijkbaar alleen precies in die periode. Becky was behoorlijk verdrietig geweest. Iris dacht dat het misschien daardoor kwam dat ze de laatste tijd niet altijd even vrolijk was. Normaal gesproken was Becky niet snel van haar stuk te brengen, maar haar vader was haar gevoelige punt. Op dat vlak was ze veel feller dan Iris haar kende.

Gelukkig voor Becky had haar moeder een nieuwe vriend gekregen, die goed voor haar en de kinderen zorgde. Het was aan hem te danken dat Becky paardrijles had kunnen nemen, en sinds een halfjaar zelfs een eigen pony had.

‘Hé, kom je nog?’ Floortje stond bij de deur naar buiten en had zich half omgedraaid. ‘Wat sta je daar nou te staan?’

‘Niks.’ Iris realiseerde zich dat het er nogal stom uit moest zien, dat ze midden in de stal stilstond met twee dozen vol poetsspullen. Snel liep ze naar de deur.

Samen gingen ze naar buiten, waar Floortje Jack naast Amber vastbond. ‘Moeten we ook invlechten, denk je?’

Iris keek weifelend. ‘Volgens mij niet. Barbara zei dat het niet zo heel officieel is allemaal.’

‘Dan doen we het niet.’ Floortje begon Jack te poetsen. ‘Ik ben benieuwd of ze hiermee nieuwe sponsors binnen kunnen halen.’

Dat gold voor Iris ook. Ze bukte en maakte de doos met haar poetsspullen open. Ze haalde er een roskam uit en begon met ronddraaiende bewegingen de roodbruine vacht van Ambers hals te borstelen. Barbara, hun instructrice, had gevraagd of ze vanmiddag een demonstratie carroussel rijden wilden geven. Onlangs hadden zij en Floortje samen met Becky en Maaike, de vierde vriendin van het groepje, meegedaan aan een carrouselwedstrijd. Wekenlang waren ze bezig geweest met het bedenken en oefenen van hun proef. Ook hadden ze uren besteed aan het uitzoeken van de juiste muziek. Het had heel veel oefening gekost om de paarden precies gelijk te laten lopen, maar uiteindelijk was het gelukt. Ze waren erin geslaagd precies zo te rijden dat ze elkaar op de juiste punten passeerden en dat ze, als ze naast elkaar reden, elkaars benen raakten. Ook wisten ze op exact het juiste moment van gang te veranderen, zodat ze, ook als ze niet naast elkaar reden, weer goed uitkwamen. Als de een harder ging dan de ander of op een later moment in stap, draf of galop overging, kwamen ze niet uit. Dat zag er niet uit in een carrouselproef, waar alles juist precies gelijk moest gaan. Iris had al wel vaker pas de deux gereden, maar ze had al snel gemerkt dat met vier paarden een proef rijden toch iets anders was dan met twee. Tijdens de wedstrijd was de proef gelukkig perfect gegaan en de muziek bleek er nog beter bij te passen dan ze al hadden gedacht. Het was alsof hun pony's op de maat liepen en de tempowisselingen in de muziek klopten ook nog eens met de tempowisselingen in de proef. Ze hadden de wedstrijd met heel wat punten verschil gewonnen. Haar moeder had gefilmd en

elke keer als Iris het filmpje terugkeek, begon ze weer te gloeien van trots.

Nu de manege nieuwe sponsors nodig had, had Barbara bedacht dat het leuk was om een aantal vertegenwoordigers van bedrijven uit te nodigen en hun te laten zien wat er allemaal op de manege gebeurde. Ze kregen een rondleiding en een presentatie over het bedrijf. Daarnaast waren er demonstraties springen, dressuur en ook voltige. De acrobatenkunsten op de rug van een paard zagen er altijd spectaculair uit en er waren een paar meisjes op de manege die er erg goed in waren. Bovendien had Barbara gevraagd of Iris en haar vriendinnen hun kūr nog een keer wilden rijden. Natuurlijk hadden ze meteen 'ja' gezegd. Iris had er zin in. Hopelijk ging het net zo goed als tijdens de wedstrijd.

Ze keek naast zich en zag dat Floortje was opgehouden met poetsen. Dromerig staarde ze voor zich uit. 'Joehoe', zei Iris lachend. 'Ben je er nog?'

Floortje lachte. 'Ja. Ik dacht even aan volgende week. Nog maar vier dagen en dan gaan we.'

Iris grijnsde. 'Ik heb er zó'n zin in, echt niet normaal.'

'Anders ik wel. We gaan onze eerste strandrit ooit maken, en ook nog op onze eigen pony's. Hoe geweldig is dat?'

Iris knikte en voelde een kriebel in haar buik. Over een paar dagen begon de herfstvakantie en samen met haar vriendinnen ging ze naar Terschelling. Zes maanden geleden had Iris op een site voor paardenfans een advertentie gezien voor ponykampen op het Waddeneiland. Die werden georganiseerd door de eigenaresse van een kleine stal en het was de bedoeling dat je je eigen paard of pony mee-

nam. Iris was meteen enthousiast geweest, vooral omdat Becky, als laatste van hun vieren, nu ook een eigen pony had gekregen. Dat was niet alleen een grote wens van haar geweest, maar van alle vriendinnen. Nu konden ze in de zomer met z'n allen bosritten gaan maken en ze hadden zelfs over trektochten van een paar dagen of misschien wel weken gefantaseerd. Dat laatste vonden in elk geval Iris' ouders niet zo'n goed idee en ze vreesde dat dat ook voor de andere ouders gold. Juist daarom was het ponykamp op Terschelling zo gaaf. Ze konden wel met z'n vieren weg, maar hun ouders hoefden zich geen zorgen te maken. Onder leiding van Judith, zoals de eigenaresse heette, zouden ze elke dag minimaal één strandrit gaan maken, en misschien wel meer. Ook was er genoeg bos om mooie ritten te kunnen maken. Vijf dagen lang alleen maar bezig zijn met paarden, dat leek Iris heerlijk. Ze had het voorgesteld aan haar vriendinnen en die waren meteen enthousiast geweest. Allemaal hadden ze wel wat moeite gehad hun ouders te overtuigen. Die van Iris vonden het kamp best een goed idee, maar als ze haar daarheen lieten gaan, moesten ze ook Guus en Bente – haar broer en zusje – iets gunnen. En dan werd het allemaal wel erg duur. Het gevolg was dat Iris in de zomervakantie elke dag klusjes in huis had gedaan om geld voor het kamp bij elkaar te verdienen. Ze kon inmiddels aardig goed wassen en strijken en ook koken had ze al snel onder de knie gekregen. Daarnaast had ze in de buurt honden uitgelaten, op kinderen gepast en zelfs bij een boer gewerkt – hoewel ze daar eigenlijk te jong voor was. Met wat ze had verdiend, had ze een deel van het kamp

zelf betaald en omdat ze veel in huis had gedaan, hadden haar ouders de rest bijgelegd. Ook de anderen hadden moeten werken om een deel van het kamp zelf te kunnen betalen. Zelfs Floortje. Ook al had haar vader gezegd dat hij het bedrag wel zou overmaken, haar moeder had erop gestaan dat ze zelf ook wat zou bijdragen. Iris vond het niet zo erg dat ze in de vakantie veel had moeten werken. Ze had er geen hekel aan en het leidde haar gedachten af van Lorenzo.

Iris legde de roskam weg en pakte de harde borstel, waarmee ze losse haren en vuil verwijderde. Ambers vacht was helemaal voskleurig, op de lokken boven haar voorhoeven na. Daar was de vacht wit, waardoor het net leek of ze witte scheenbeschermers droeg. En ze had een witte bles die van haar voorhoofd naar haar neus liep.

Iris verruilde de harde borstel voor een zachte en liet die voorzichtig over het hoofd van de pony gaan. Amber had haar donkerbruine ogen halfgesloten en leek van de poetsbeurt te genieten.

‘Zijn Maaike en Becky er al?’ vroeg Floortje.

‘Ik heb ze nog niet gezien.’

‘Ze zullen zo wel komen. De demonstratie begint ook pas over een uur.’

Iris rommelde in haar poetskoffer en vond de hoevenkrabber. ‘Geef voet’, zei ze tegen Amber, terwijl ze haar hand over het linkervoorbeen van de pony naar beneden liet glijden. Amber tilde braaf haar voet op en met de hoevenkrabber verwijderde Iris wat stro en vuil. Daarna deed ze hetzelfde bij de andere voeten. Vervolgens kwam ze overeind en strekte met een pijnlijk gezicht haar rug.

‘Hé girls!’ Achter hen klonk de stem van Maaïke Pol-
derman.

‘Hé!’ antwoordden Iris en Floortje in koor.

Maaïke zette haar fiets weg en liep naar hen toe. ‘Wat zijn jullie vroeg.’

‘Ik ben meteen uit school hiernaartoe gegaan’, zei Iris. ‘Ik wilde nog vragen of we samen zouden fietsen, maar ik zag je niet meer.’

Maaïke schudde haar hoofd. ‘Ik moest eerst naar huis om mijn spullen op te halen. Vanochtend was ik hartstikke laat, dus ik had geen tijd om ze te pakken.’ Ze trok een gezicht. ‘Ik denk dat mijn wekker stuk was.’

Iris grinnikte. ‘Yeah right.’ Maaïke versliep zich minstens eens per week, en altijd had ze een ander excuus. Dat ze gewoon te vaak op snooze drukte, bleef ze hardnekkig ontkennen. ‘Als je volgende week maar op tijd wakker bent’, zei Iris. ‘Anders mis je de boot en we wachten niet.’

‘Voor zoiets belangrijks zet ik twee wekkers’, grijnsde Maaïke. ‘Het gaat mij niet gebeuren dat ik die boot mis. Hoe laat gaat hij ook alweer?’

‘Drie uur ’s middags pas, maar het is een uur rijden naar Harlingen en we willen daar ruim op tijd zijn. En we moeten de paarden en de spullen ook nog inladen, dus we verzamelen om elf uur hier op de manege.’

‘O, dat red ik makkelijk.’

‘Weet je het zeker?’ vroeg Floortje. Ze trok een gezicht. Maaïke kreeg het voor elkaar om rustig tot de middag te slapen, als ze de kans kreeg.

‘Hallo, het kamp vind ik belangrijk, in tegenstelling tot school. Ik heb mijn koffer al bijna ingepakt.’

‘Dan ben je verder dan ik’, zei Iris. ‘Ik moet nog beginnen. Wat neem jij mee, behalve genoeg rijbroeken?’

‘Twee spijkerbroeken, vijf shirtjes, mijn roze rokje van de Sting, dat blauwe Zara-jurkje, mijn roze en mijn blauwe All Stars, en natuurlijk mijn laarzen’, somde Maaïke op. ‘Misschien wel twee paar.’

‘Je rijlaarzen, bedoel je?’ bromde Floortje goedmoedig. Iris wisselde een blik met haar vriendin. Ze wisten allebei dat Maaïke die niet bedoelde. Ze was ronduit verslaafd aan kleding en schoenen en wist zo’n beetje elke gelegenheid om te toveren in een modeshow.

‘Wanneer ga je dat allemaal dragen?’ vroeg Iris. ‘We gaan op ponykamp, het is geen missverkiezing.’ Qua kleding was zij het tegenovergestelde van Maaïke. Ze gaf er gewoon niet zoveel om. Aan winkelen had ze een hekel en alleen als haar moeder haar dwong, ging ze mee om nieuwe kleren te kopen. Toen ze naar de middelbare school ging, moest ze wel beter nadenken over hoe ze eruitzag omdat dat in de brugklas nou eenmaal belangrijker was. De eerste dag had ze haar oude spijkerbroek, simpele gympen en haar roze T-shirt met een paard erop aangetrokken. Guus had gevraagd of ze echt van plan was om zó naar school te gaan. Hij zat twee klassen hoger en was volgens Iris meer met zijn uiterlijk bezig dan normaal was. Hij stond drie keer zo lang voor de spiegel als zij! Toen ze had gezegd dat ze niet inzag waarom ze niet in die kleren naar school zou gaan, had Guus haar laten zweren dat ze hem geen gedag zou zeggen als ze hem toevallig tegenkwam.

Het maakte Iris niet uit hoe ze eruitzag, en gelukkig was op school gebleken dat het ook helemaal niet zo’n issue

was. Maar nu, in de tweede klas, merkte ze dat het toch anders was. Iedereen was ineens veel meer bezig met kleding en uiterlijk en met haar simpele kleding viel ze toch een beetje uit de toon. Ineens was ze terechtgekomen tussen meiden die elke ochtend een uur eerder opstonden om zich op te maken en hun haar te doen en die bijna nooit twee keer hetzelfde droegen, laat staan twee dagen achter elkaar. Kleding interesseerde haar nog steeds niet veel, maar ze had er wel een gewoonte van gemaakt om in elk geval meer dan drie minuten te besteden aan haar outfit. En met succes, ze had inmiddels al een paar keer een compliment gekregen over haar eigen stijl. Een van de meiden die het schoolplein als catwalk beschouwden, had Iris' kledingkeuze zelfs 'authentiek' genoemd. Iris vond dat vooral lachwekkend, maar ze was wel blij dat ze niet buiten de boot viel.

'Jouw bagage past zeker in een boterhamzakje?' haalde Maaïke haar uit haar gedachten.

Iris schudde haar hoofd. 'Eigenlijk dacht ik meer aan een luciferdoosje', zei ze droog.

Maaïke stak haar tong uit. 'Als we straks allemaal leuke jongens tegenkomen, baal je dat je niet wat meer kleren hebt meegenomen.'

'Hoezo? Als ze me in een rijbroek niet leuk vinden, vinden ze me in een jurk vast ook niet leuk.'

Floortje rolde met haar ogen. 'Mijn moeder had het gezegd kunnen hebben. Hé, daar is Becky.'

Iris keek op en zag haar vriendin naderen. Ze zwaaide, maar Becky leek het niet te zien hoewel ze toch hun kant op keek.

‘Die loopt weer te dromen’, zei Maaïke. ‘Volgens mij is ze verliefd.’

Iris knikte langzaam. ‘Daar komen we volgende week dan vanzelf achter. Dat kan ze echt niet verborgen houden.’

Misschien was dat het inderdaad wel, bedacht ze. Zelf had ze gedacht dat de problemen met haar vader de reden waren dat Becky een beetje afwezig leek, maar ze kon natuurlijk net zo goed verliefd zijn. Anders dan Iris zelf en de andere twee, was Becky niet zo’n flapuit. Uiteindelijk vertelde ze altijd wel wat er aan de hand was, maar het duurde meestal even. Volgende week zou ze vast wel open kaart spelen.

Een paar minuten later bond Becky haar schimmel vast naast de andere pony’s. ‘Ik heb die groep net in de kantine zien zitten’, zei ze. Haar stem klonk een beetje nerveus. ‘Het zijn allemaal van die kantoormensen, met pakken aan.’

‘Ja, dus?’ Maaïke haalde haar schouders op. ‘Wat maakt het uit?’

‘Straks gaat het fout en dan staan we echt voor schut.’

‘Natuurlijk gaat het niet fout’, zei Floortje. ‘We hebben een geweldige kùr.’

‘Bovendien zijn wij gewoon heel erg goed.’ Dat was Maaïke weer, die erbij grijsde. Zij had nooit last van een gebrek aan zelfvertrouwen.

‘Het zou wel helpen als jij je paard ook eens ging halen’, zei Floortje droog. ‘Met z’n drieën ziet de kùr er toch een beetje apart uit, denk je niet?’

Maaïke stak haar handen in de lucht. ‘We hebben tijd zat, hoor. Maar goed, ik ga al.’

Ze liep weg. Even later kwam ze terug met Bobby, haar donkerbruine pony. Ze woelde met haar hand door zijn zwarte manen en terwijl ze hem vastbond babbelde ze tegen hem over de kür die ze zo meteen gingen rijden.

Iris liep intussen naar de zadelkamer om Ambers tuig te pakken. Zoals altijd snoof ze toen ze binnenkwam. De geur van leer en zadelvet was zo lekker. Hij hoorde bij de manege en bij Amber. Ze pakte Ambers hoofdstel van de haak, hees het zadel op haar arm en liep weer naar buiten. Even later stond Amber gezadeld en wel klaar. Ook Floortje had Jack al opgehadeld.

‘Zullen we vast gaan inrijden?’ stelde ze voor. ‘Waar moeten we zo meteen eigenlijk zijn?’

‘In de binnenbak’, wist Iris. ‘Ze gaan vanuit de kantine kijken.’

De manege was zo gebouwd dat de kantine naast de binnenbak was gelegen. Via een grote glaswand had je vanaf de bar en de tafeltjes een mooi uitzicht op de bak. Bij de lessen zaten er meestal wat ouders in de kantine, bij de wedstrijden was het er altijd superdruk. Iris probeerde dan niet te veel naar binnen te kijken, daar werd ze alleen maar nerveus van. En dat zou ze zo meteen ook maar niet te veel doen. Ze wilde dat ze zo relaxed was als Maaïke, maar dat lukte niet helemaal. In haar buik voelde ze toch de zenuwen toenemen.

‘Laten we de buitenbak nemen’, zei ze tegen Floortje. Die knikte en ze liepen naar de bak, die achter het manegegebouw lag. Daar stapten ze op hun pony’s. Niet zo lang daarna voegden Maaïke en Becky zich bij hen. Iris keek op haar horloge. Nog tien minuten totdat ze moesten begin-

nen. Het liefst wilde ze de kür nog een keer rijden, maar ze wist ook wel dat dat niet nodig was. Ze hadden hem al zo vaak gedaan dat ze hem kon dromen.

‘Ha, meiden!’ Barbara was bij het hek opgedoken. ‘Zijn jullie er klaar voor?’

‘Natuurlijk!’ riep Maaïke vol vertrouwen. ‘We slepen die sponsors allemaal binnen met deze proef.’

Barbara schoot in de lach. ‘Dat is mooi. Ze zijn tot nu toe hartstikke enthousiast over de manege, dus ik hoop dat we er in elk geval een paar nieuwe sponsors aan overhouden.’

Iris hoopte het ook. Barbara had hun uitgelegd dat de manege natuurlijk geld verdiende aan de paardrijlessen en aan de pensionpaarden, maar dat dat niet genoeg was om alle kosten te dekken. Daarom waren er bedrijven nodig die wilden sponsoren. Als ze dat deden, kregen ze een reclamebord in de binnenbak en kwam hun logo op de vlaggen die buiten hingen en op de shirts die je kreeg als je je inschreef voor paardrijles. Van het geld kon bijvoorbeeld het onderhoud van de stallen worden betaald, of er werd nieuw tuig voor de manegepaarden aangeschaft.

‘Als we echt veel sponsorgeld binnen kunnen halen, kunnen we misschien volgend jaar nieuwe hindernissen kopen’, zei Barbara met een blik op de hindernissen in de buitenbak. De staanders begonnen te roesten en van sommige balken bladderde de verf af.

‘Dat zou geweldig zijn’, zei Maaïke. Ze was dol op springen, net als Bobby. Iris hield er ook van, al had het even geduurd voordat ze over haar angst heen was. De eerste keer dat ze had gesprongen was ze zeven jaar geweest en

had ze op haar lievelingspony Smokey gereden. Ze vond springen tot dat moment doodeng, ook al had ze het nog nooit gedaan. Maar op Smokey had ze het wel gedurfd. De eerste twee keer was het goed gegaan, maar toen ze Smokey voor de derde keer over dezelfde hindernis wilde sturen, kwam hij niet goed uit met zijn passen. Even had hij gearzeld, toen nam hij de sprong alsnog. Door de rare beweging was Iris haar evenwicht verloren en ze was zo uit het zadel gegleden. De klap was helemaal niet hard geweest, maar ze herinnerde zich nog dat ze van de schrik heel hard had gehuild. Daarna had ze springen een tijdlang eng gevonden, maar uiteindelijk was ze het toch weer gaan doen. En nu genoot ze ervan, al deed ze het eigenlijk niet zo vaak. Misschien op Terschelling, bedacht ze, terwijl ze naar de bak reden. Hoewel ze daar vooral buitenritten wilde maken.

‘Als jullie klaar gaan staan, dan start ik zo de muziek’, zei Barbara, toen ze de bak binnengingen.

De meiden knikten. Ze reden naar het midden van de bak en stelden de paarden op een rij op, hun neus naar de kantine gericht. Iris keek naar binnen, ook al had ze zich voorgenomen dat niet te doen. Ze zag ongeveer vijftien mensen, die hun stoel naar het raam hadden gedraaid en hun kant uit keken. Snel wendde ze haar blik af. Hier werd ze alleen maar zenuwachtig van. Ze kroelde even door Ambers manen en haalde diep adem. Daarna staaarde ze naar de grond en concentreerde zich.

Zodra de muziek startte, was ze rustig. Het was alsof ze alleen maar hoefde te luisteren en dan wist ze precies wat ze moest doen. Precies op het juiste moment spoor-

de ze Amber aan. Ze wierp een snelle blik opzij en hield haar pony een beetje in, zodat ze been aan been met Becky kwam te rijden. Voor hen reden Maaïke en Floortje, ook zo dicht bij elkaar dat hun benen elkaar raakten. Bij de korte zijde van de bak splitsten ze en in de volgende hoek zette Iris een gebroken lijn in. Ze reed in een schuine lijn naar het midden van de bak, kwam heel even naast Becky te rijden, en stuurde Amber toen terug naar de andere hoek van de bak. Vervolgens passeerde ze eerst Maaïke en daarna Becky en daarna liet ze Amber overgaan in galop. Het tempo van de muziek versnelde. Iris glimlachte. Het klopte weer precies.

Vijf minuten later lieten ze hun pony's precies naast elkaar halhouden. Vanuit de kantine klonk een gedempt applaus. Iris moest moeite doen om niet te grijnzen. Het was weer geweldig gegaan. Haar hart maakte een sprongetje. Wat hield ze toch van paardrijden.